Nr. inv. D.I. 9.5.

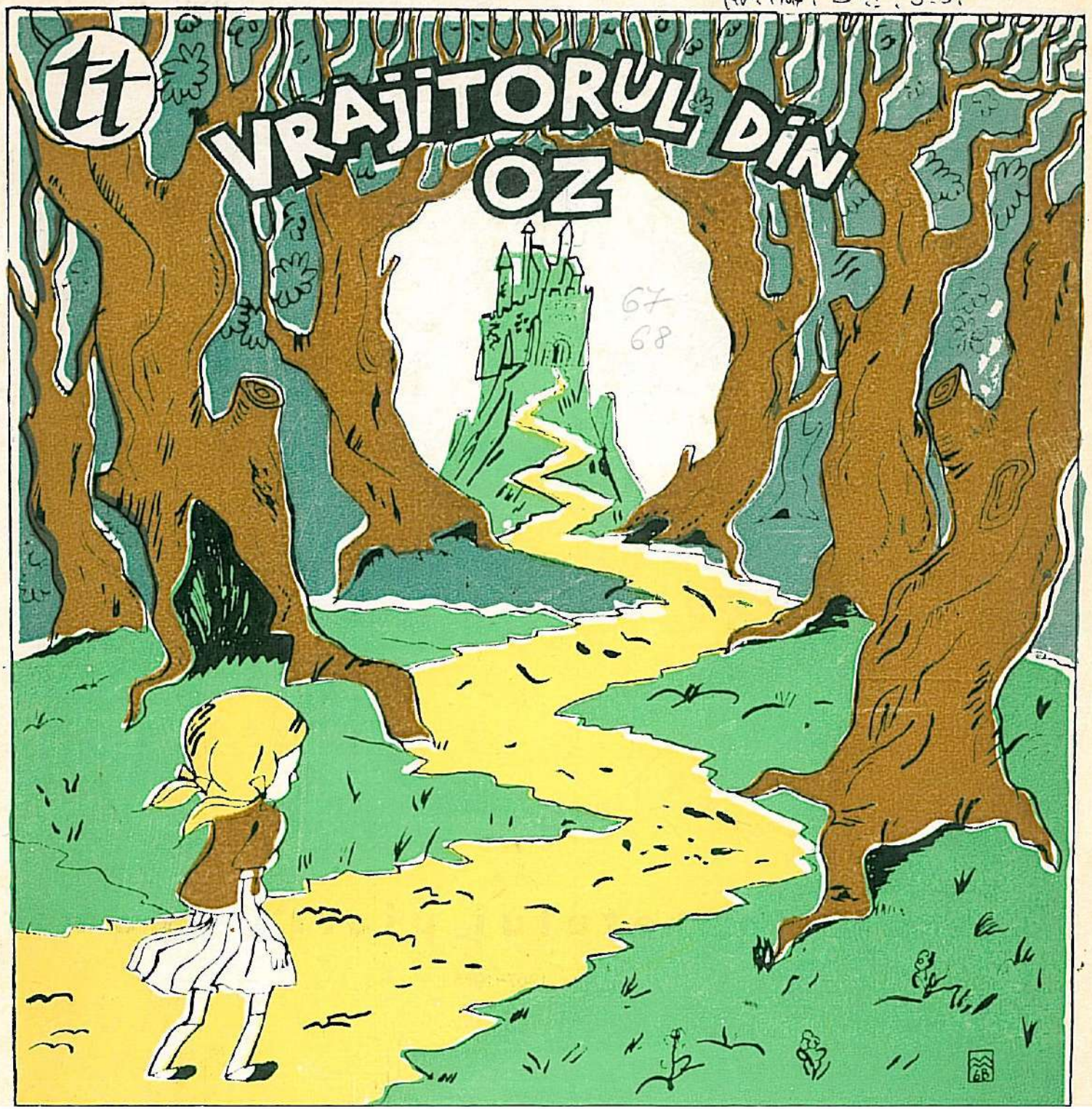

teatrul tineretului piatra neamț

— Stagiunea 1967-1968 —

DRAGI COPII

Vă invităm să participaţi la un concurs simplu. Priviţi bine prima copertă. Şi ultima. Ei, o puteţi colora la fel ? Dacă puteţi ce mai aşteptaţi ? Priviţi bine desenele din interiorul programului nostru. Puteţi desena la fel ? Dacă puteţi daţi-i zor

Apoi urmează lucrul cel mai uşor : decupaţi frumos după semnele pe care le vedeţi şi trimiteţi-le, cu numele şi adresa voastră, pe adresa Teatrului Tineretului Piatra Neamţ.

Cele mai frumoase desene vor fi şi cele mai apreciate de noi şi drept urmare... dar secretul concursului îl păstrăm pentru cei mai vrednici şi mai harnici prieteni ai teatrului.

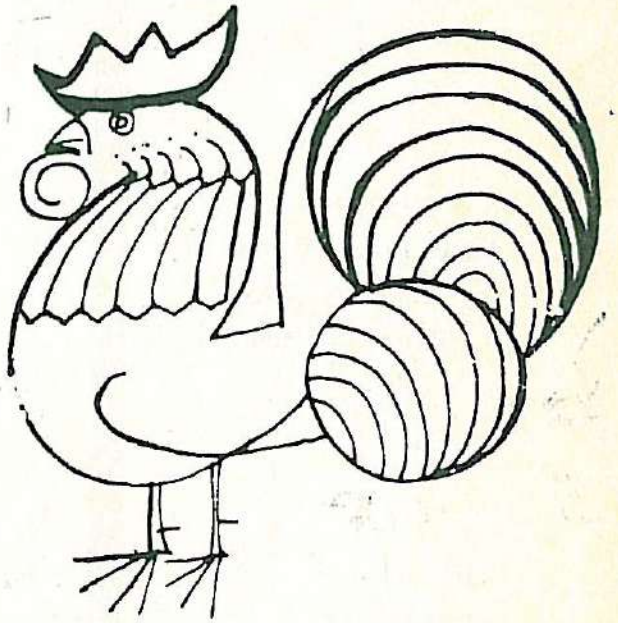

VRĂJITORUL DIN OZ

comedie în trei acte,
după Frank Baum,
de Eduard Covali
și Paul Findrihan

Regia artistică

ION COJAR

de la Teatrul Mic din București

Scenografia

Arh. VLADIMIR POPOV

Mișcarea scenică

Suzana Badian

Ilustrația muzicală

Ing. Lucian Ionescu

DISTRIBUȚIA:

Dorothea	— ELENA CARAGIU
Speriet:area	— MITICĂ POPESCU
Omul de tinichea	— CONSTANTIN COJOCARU
Leul cel laș	— ION BOG
Vrăjitorul din Oz	— BORIS PETROFF
Vrăjitoarea cea bună	— CARMEN GALIN
Un altinez	— ALEXANDRU LAZĂR
Alt altinez	— FLORIN MĂCELARU MIHAI DOBRE
Al treilea altinez	— BORIS PETROFF
Paznicul	— ALEXANDRU LAZĂR
Majordomul	— FLORIN MĂCELARU MIHAI DOBRE
Primul copac luptător	— ALEXANDRU LAZĂR
Al doilea copac luptător	— FLORIN MĂCELARU MIHAI DOBRE
Al treilea copac luptător	— BORIS PETROFF
Vrăjitoarea cea rea	— CARMEN GALIN
Piticul de porțelan	— BORIS PETROFF

Peruci—machiaj
Elisabeta Popa Mijea

Sufler
Viorica Galin

Regia tehnică
Mihai Marinescu

Producția,
Radu Mircea Rățescu
Florin Burtea

Dorothea

Mă numesc Dorothea și sînt de felul meu din Kansas. În mijlocul cîmpiilor întinse locuiesc cu unchiul meu Henry și cu mătușa Em. Sînt mică și din cauza asta știu foarte puține lucruri.

Într-un fel, între mine și Sperie Ciori există multe asemănări. Ca și el, am nevoie de judecată. Ca și el, abia acum învăț să privesc în jurul meu.

De multe ori m-am purtat ca un om de tinichea, fără inimă, răutăcioasă și cu păpușa, și cu pisica, și cu mătușa Em, fără să mă gîndesc că le doare.

Mi-e frică și de umbra mea și în curaj nu-l întrec pe Leul cel laș. Din cauza lașității mint foarte des și mă grozăvesc așa cum face și vrăjitorul din Oz.

Nu știu dacă lucrurile din povestea cu vrăjitorul din Oz le-am visat sau au fost aievea. Știu însă că un om adevărat nu trebuie să mintă și că, judecata limpede, sufletul bun și curajul sînt lucruri de mare preț.

Asta poate să vă spună și Sperie Ciori și Omul de tinichea și Leul cel laș și Vrăjitorul din Oz și oricine pe care i-ți întreba.

Sperie Ciori

Viața mea este atît de scurtă incit nu știu nimic despre nimeni. Am fost zămislit abia alaltăieri. Ce s-a întîmplat în lume înainte de a mă naște, mi-e cu totul necunoscut. Din fericire, atunci cînd plugarul mi-a făcut capul, primul lucru pe care mi l-a desenat au fost urechile, așa că am putut auzi ce se întîmplă.

După ce mi-a desenat un ochi mai mare și unul mai mic, mi-a croit trupul, brațele și picioarele. Apoi m-a luat sub braț, m-a tras spre lanul de grîu și m-a cocoțat pe o prăjină lungă. Numaidecît după aceea, el a plecat. Am încercat să mă duc după el, dar picioarele mele nu puteau atinge pămîntul și am fost silit să rămîn înfipt în prăjina aceea. Eram menit să duc o viață singuratecă, fiindcă nu aveam la ce gîndi, fusesem doar zămislit numai de cîteva clipe. M-am întristat, dîndu-mi seama că nu sînt la urma urmei, decît o biată sperietoare.

De aceea cred că, dacă aș avea creier aș fi la fel de bun ca oricare alt bărbat.

Creierul este singurul lucru de preț în lumea asta.

Omul de tinichea

Am fost om ca oricare. Fiu de tăietor de lemne. Cînd m-am făcut mare m-am gîndit că ar fi bine să mă însor. Iubeam pe vremea aceea o fată nespus de frumoasă. Dar fata locuia împreună cu o babă, care n-o lăsa să se mărite, ca să-i fie ei slugă. De aceea ea se duse la o vrăjitoare care îmi descîntă toporul să mă schilodească. Și așa s-a întîmplat că de fiecare dată cînd aluneca toporul din mînă îmi tăia ba o mînă, ba un picior. Atunci m-am dus la un tinichigiu și acesta mi le-a înlocuit cu altele de tinichea. Vrăjitoarea cea rea a făcut ca toporul să-mi despice trupul în două. Dar m-a găsit tinichigiul și mi-a întocmit un trup de tinichea, strălucitor și sunător.

Dar... vai ! acum nu mai am inimă, așa că am pierdut și dragostea pentru fată și fericirea.

De aceea zic, cel mai prețios lucru pe lume este inima, pentrucă numai cu ea fiecare om poate fi fericit.

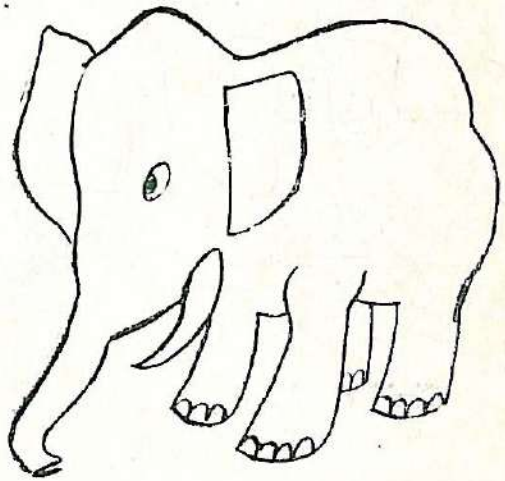

Leul cel laș

Toate animalele din pădure presupun că sînt viteaz, pentrucă leul este recunoscut pretutindeni drept regele animalelor. Asta am aflat-o văzînd că de cîte ori rag mai tare, orice vietate se înspăimîntă și o șterge din drumul meu. De cîte ori am întîlnit un om, am fost grozav de speriat, dar îmi ajungea să urlu o singură dată la el, și o lua la fugă. Dacă elefanții, tigrii și urșii ar fi încercat vreodată să lupte cu mine, eu aș fi fost acela care aș fi fugit primul. Așa sînt de laș !

Asta este marea mea durere și îmi face viața nesuferită ; ori de cîte ori presimt o primejdie, inima începe să-mi bată cu repeziciune. De aceea mi-e silă de viața asta fără curaj.

Curajul este bunul cel mai de preț al oricărei ființe.

Vrăjitorul din Oz

Sînt Oz cel mare și cumplit ! Cel mai mare vrăjitor de pe aceste tărîmuri. Asta pentru supușii mei din orașul Smaragdelor. În particular sînt un mare mincinos. Am profitat de talentul meu de ventriloc și i-am mintit pe toți cu puterile mele supranaturale. În realitate sînt un biet actor de circ din Omaha. M-a învățat un dascăl priceput să imit orice fel de pasăre sau animal. Apoi m-am făcut balonist. Într-o zi m-am ridicat cu balonul și în timp ce mă înălțam, frînghiile se răsuciră între ele încît n-am mai putut să cobor. Balonul se ridică sus pînă la nori, pînă ce dădu de un curent de aer care îl trase kilometri și kilometri mai departe. M-am trezit în mijlocul unui popor neștiutor care, văzîndu-mă coborînd din cer, a crezut că sînt un mare vrăjitor. Bineînțeles că i-am lăsat să stăruie în credința asta, fiindcă erau grozavi de speriați de ivirea mea și făgăduiau să facă tot ce-am să le cer.

Și uite așa am devenit cel mai mare mincinos din țara asta.

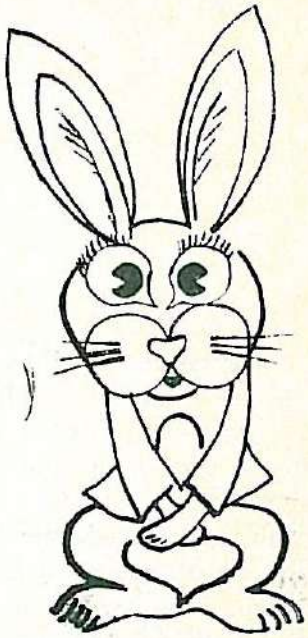

L U C R U R I L E

Podul cu vechituri. Lucrurile cele mai diferite și mai ciudate puse la păstrare, acoperite de praf și de uitare și-au pierdut personalitatea, încremenind într-o zădarnică așteptare. Pe o canapea desfundată cu arcurile la vedere, un scaun schiop dialoghează cu o pereche de ghete cheală. Un lighean roșu, întors cu gura în jos, acoperă posesiv un sac cu încălțăminte veche. Pe un stîlp agățat de un cui atîrnă strîmb fotografia înrămată a unui domn cu mustăți mari. Lîngă o săniuță care așteaptă iarna, o pereche de galoși rupți nu mai așteaptă nici o toamnă. Un pendul îmbătrînit de timpul pe care l-a socotit cîndva s-a oprit la șapte și douăzeci.

O statuietă de ghips cîștigată de un norocos la unul din bîlciurile anuale, o saltea veche, un coș de paie pentru rufe, rămășițele unui godin de tuci, o ladă cu cărți, un landou demodat, o pereche de șanuri, un cuier de care sînt agățate o rochie cu paiete și un joben negru, o blană de urs care a stat cîndva în dormitor, mîncată de molii, cutii de carton și de tablă, sticle de toate culorile și farfurii de porțelan ciobite, cadrul unei biciclete, teancuri de ziare și reviste, un gramofon de pe vremea bunicii și alte o mie și una de obiecte disparate alcătuiesc un adevărat bazar al inutilității.

Peste culorile afumate, pînze de păianjeni se mișcă ușor în adierea vîntului. Doar ciripitul păsărilor ce se aude prin lucarna deschisă și albiturile puse la uscat aduc o notă de viață în acest univers bizar, părăsit și mort. Doar ciripitul păsărilor și... imaginația copiilor sau a celor care nu și-au uitat copilăria. În lumina tainică și difuză ce se află în jurul lui, gramofonul începe să îngîne un vechi cîntec săltăreț. În ritmul melodiei, parcă pentru a se desmorți, cele mai felurite obiecte se prind într-un dans năstrușnic. Sticlele țopăie pe rafturi și împușcă din dopuri. Soba de tuci zdrăngăne și icnește. Un galoș rînjește din botul căscat și e gata-gata să se repeadă la tigaia care se apără cu coada. Salteaua s-a transformat într-un covor fermecat, iar din jobenul negru dau buzna afară iepurași, porumbei și panglici colorate.

Doar paznicul timpului, pendulul bătrîn, împrumutînd chipul domnului cu mustăți din fotografia înrămată, privește sever la ghidușiile lucrurilor care au prins viață.

Dar cineva de afară a strigat un nume. Lucrurile au revenit la locul lor potolite. Vraja s-a risipit. Cu același gest știut numai de el, piticul și-a reluat haina de ipsos, încremenind cu un zîmbet strîmb în așteptarea altor clipe tainice cînd podul cu vechituri va prinde din nou viață.

Ion Cojar

Prețul 2 lei

Colaboratori tehnici:

Pictor executant: Gh. Petrescu; Lumini: Mircea Pelipian, Vasile Popovici; Sonorizare: Ion Puiu, Ion Ciutu; Perucherie: E. Buzdugan; Minuitori de decor: Gheorghe Lungu, M. Anghelescu, Gh. Horia, C. Lăzureac; Recuzită: I. Tomuleasa; Cabinieră: Elena Pelipian; Tîmplărie: M. Iliescu, M. Sava, Șt. Stîngu; Croitorie: D. Dinu, M. Borcea, Gh. Dumitru; Tapițerie: I. Hogea.

tt
VRĂJITORUL DIN OZ